

vorili o sovražnikih sv. vere in o nasprotnikih papeževih pa tudi omenili, kako veselo in živahno so povsod verniki začeli braniti sv. vero in Cerkev božjo. Naposled so pomenljivo še rekli: pomoč nebeška nam je gotova. Bog ne bode neuslišanih pustil toliko molitev, ki se dnes opravljajo po celem svetu do presv. Srca Jezusovega. Bog bode Cerkev rešil iz njenih stisk in preganjanje rimskih papežev odvrnil, vernikom pa zaželeni mir zopet povrnil.

Sv. Srce Jezusovo so 16. junija t. l. verni Katoličani po celem svetu častili, najznamenitneje pa na Francoskem. Ta zavolj nevere in liberalstva nesrečna dežela začela se je k Bogu vračati in pokoro delati in se je v ta namen Srcu Jezusovemu posvetila. V znamenje in spomin tega stavijo sedaj na griči Montmartre v Parizi velikanško cerkvo sv. Srcu Jezusovemu na čast. Kardinale in nadškof pariški je 16. junija slovesno vložil temeljni kamen. Svečanosti se je udeležilo tudi 10 škofov, brezštevilo mešnikov, nad 200 poslanev in više 12000 vernikov iz vseh stanov. Cerkev dobi nad velikimi vratami napis: Francija spokorna i Bogu udana.

Najbolj sv. Cerkvi sovražno vojaško postavo so napravili laški frajmaurerji in liberalci. Tam do 42. let nihče ni prost vojaščine, če je le sposoben. Tedaj bodo tudi mešniki in celo škofi, ako vojska nastane, strahovitega krvi prelivanja udeležili se. Glejte, tako delajo ti novi antikristi, kedar do postavodajalne oblasti pririjejo!

Sveti Višarji niso pogoreli. Lažljivo vest o nesreči na Višarjih je nek zloben liberalci v Belaku na Koroškem med svet pognal, da bi procesije zmotil in ustavil.

Lepo monštranco je dobila celjska cerkva. Naredil njo je v gotičkem („turnastem“) slogu Norinberški mojster Winter na Nemškem. Izdelana je iz čistega srebra ter je močno pozlačena. Tehta 8 funt. in 22 lotov, ter stane čez 2000 gld. Vrli okoličani so darovali za njo že 1600 fl., srenja Hudinjska sama je darovala 500 fl. Ker so naš milostljivi knezoškof celjski cerkvi podarili monštranco za 500 fl. tako ima sedaj ova cerkva 2 lepi i dragoceni monštranci mesto one, katero so l. 1872 tati iz tabrnaklne ukradli.

Ko bi človek res bil le opica, (of) kaj bi neki iz tega sledilo? Klati, kuhati, peči in jesti bi ga smeli. Zakaj? No, to je lahko dokazano. Upica je živinče, kakor so tudi voli, krave, prešiči in kozli itd. Živinčeta pa smemo klati in jesti, če njih le dobimo. To je vsakemu jasno. No, in če človek tudi nič druga ni, kakor nekoliko bolj razraščena opica in golo živinče, potem res ni uzroka, zakaj tudi njega nebi pobijali, pekli in jedli. O nespametni opičarji, kako kratkovidni ste pri vsej svoji omiki, prav po oslovski teptate svojo dušo, ki je po božji podobi stvarjena, čije telesa nihče klati in žreti ne sme!

Novi škofi so proglašeni za Trst: vrli zagovornik Slavjanov preč. gospod Dobrila, poprej škof v Parenici — za Kraljevi Gradec na Českem: nek dr. Hais in za Ljubljano vsem Slovencem blago znani ljubljanski prošt dr. Pogačar. Dosedanji ljubljanski škof so odstopili.

Misijone bodo obhajali čč. oo. Lazaristi iz Celja od 2.—17. julija na Planini in teden pred Veliko gospojnico pri sv. Barbari pri Wurmbergu.

Smrt bogakletnika. V Mariboru je v vojaški bolnišnici v saboto 12. junija t. l. zdravnik rekel k vojaku J. Drenda-tu iz Brežice: sedaj si že zdrav, pojdeš v kasarno nazaj. To pa je vojaka silno razdražilo. Začel je psovati na vojaški stan in potem grozno preklinjati Boga, Marijo, da se ne da popisati. Ali kaj se zgodi? O poludne bil je zdrav, ob 1 uri pa ga je vrglo ob tla, gnal je strašen glas od sebe, huje, kakor divja zver. Nihče mu ni mogel pomagati, akoravno so bili 3 zdravniki navzoči. Rekli so, da je božjast. (?) Privezali so ga k postelji. Ali tako se je tresel, da njo je zlomil. Na usta, nos, ušesa in oči so pene silile in sokrvea. Govoril ni ničesa, le upil in kričal je, kakor besna stvar. Ljudje, kojih je bilo više 100 navzočih, so bili vsi prestrašeni. V nedeljo jutru ob 3. uri bil je mrtev! Sv. zakramentov že dolgo ni prejemal!

Gospodarske stvari.

Nekaj o setvi ajde.

M. Kakor je obče znano, ajda na peščeni zemlji, na vresji in posušenem mahovji bolje stori, kakor ktera druga naših pridelovalnih rastlin. Le to je pri ajdi slabo, da je njen pridelek tako negotov, da se nikdar ne more z mirnostjo na njega rajtati. Mogoče, da to tudi od tega pride, ker se s setvijo ajde premalo skrbno ravna; kajti toliko je dokazano, da nekoliko pognojena njiva tudi ajdi dobro tekne. To je že iz tega razvidno, da ajda na novo obdelanem zemljišči bolje stori, kakor na njivi, ki je že dalje časa obdelana bila, in katerej so se redivne moči že skoraj vse odtegnile. Kateri gnoj je za ajdo najboljši, to še ni skoz in skoz dokazano.

Po nekaterih krajih sejejo ajdo v praho in po ajdi sledi potem rž. Tukaj praho za ajdo gnojiti ni dobro. Kajti taka ajda žene preveč v slamo, zrnja pa malo nastavi. Le v bolj trdnem zemljišči se svetuje njivo pognojiti nekoliko pred ajdo, nekoliko pa po njej za rž.

Noveji čas so bolj premožni gospodarji ajdi začeli gnojiti z umetno uupravljenim gnojem, ki se mu pravi: kalijev gnoj; drugi kupujejo ameriškega ptičjeka (peruvijanski guano). Ali takov gnoj je preoster in se mora tedaj globoko podorati; tako, da ne pride z rastlinicami v dotiko.

Semena se potrebuje v dobri zemlji $\frac{1}{2}$ — $\frac{3}{4}$ meena, v slabem zemljišči pa tudi 1 meena na 1

oralu, kder bi imelo v dobri letini prirasti 12—18 mecnov zrnja in 8—12 centov slame.

„Deset zapovedi gojzdoreje“.

„Pferdezüchter“, list štajerske družbe za povzdigo konjereje je prinesel v svoji 6. številki „deset zapovedi“ gojzdoreje, katere se mi dozdevajo tudi za naše slovenske kmetovalce jako zanimive. Dovoljujem si njih našim slovenskim kmetovalcem objaviti na korist in napredek kmetijstva in blagostana naroda našega.

1. Veruj, da je vsako drevo, vsaki grič, vsaki gojzd posredovalec med zemljo in zrakom; brez njih delovanja bi rodovitna dežela postala — mrtva pušinja. —

2. Ne imenuj po nemarnem ime „gojzd“ ampak skrbi, da postane revno grmovje na občinskih tleh: lep gojzd.

3. Premisli, o človek, da dobivaš od gojzda najpotrebnejše za vsakdanje življenje; da je narava tvoje življenje od zibelke do groba na gojzd privezala, in da je tvoj blagostan odvisen od rodovitnosti gojzda in je tudi na njega naverigan.

4. Spoštuj gojzd in drevje; sadi in izreжай gojzd za svoje sinove, da se bode tebi in tvojim potomcem dobro godilo na svetu.

5. Ne ubijaj ptiča ali kake druge živali, katera živi od gojzdnih mrčesov, ampak uči svoje otroke, poškodovalec gojzdov in njene naravne sovražnike spoznavati, neškodljivim prizanašati, škodljive pak pokončati.

6. Ne sejaj v devični gojzd nesposobna drevesa, ampak uči svoje sinove, da bodo pogojzdenje in vzrejo gojzdov vedno po naravninskih postavah delali. —

7. Ne kradi drevesa, ne gojzdne stelje, ne frišne veje, skorje in drugega, kar je življenju gojzdnega drevesa jako potrebno.

8. Ne pričaj po krivem na škodo gojzdov; ne zakrivaj gojzdne tatvine, ampak naznani vsa gojzdana poškodovanja dotičnim gojzdnim gospodskam, da vsak hudodelnik svojo zasluženost kazni dobi. —

9. Ne želi in ne prisvojaj si svojega bližnjega gojzdnih pridelkov; tudi ne prisvojaj si pridelka občinskih gojzdov in ne polni tako svoj — lastni žep.

10. Ne pusti se od zviti goljufov do nedostojnega sekanja dreves zapeljati; ne poslušaj take, ki hočejo gojzdu steljo odvzeti ali pa občinski gojzd nepostavno deliti, ampak imej vedno v mislih, da ti je Bog za to pamet dal, da z gojzdom tako previdno ravnaš, kakor s svojim lastnim zdravjem.

To so „deset zapovedi“, katere polagamo našim slovenskim kmetovalcem na srce.

Antonij Leban,
Mozirski učitelj.

M. Plesnjivo turščico živini pokladati je nevarno. Že večkrat je živina, ki je plesnjivo, turščico jedla, zbolela in celo poginila. Nekemu gospodarju je poginilo 29 gosi pri pitanci s turščico, ki je bila sicer zdrava videti, ali pri cimici je imela že nekoliko plesnjiveca. Seveda se spridena turščica ne bode brž na gnoj vrgla, ali treba njo je pred pokladanjem dobro skuhati.

M. Proti otekljini vimena pri kravah se s pridom rabijo različna olja, kakor zobnikovo olje, ricinovo olje, slezovo mazilo z lavorikovim oljem, ki se ali s šopkom ali pa s peresom na dobro umito vime mažejo. Prej pa se mora vime vsakokrat izmolsti, kar se večkrat in do čistega ponavlja, ker se sicer vime še bolj napne in v vnetih delih še večja vročina nastane; včasih se tudi jeden ali drugi ses popolnem pokvari. Če se vime z roko ne more izmolsti, tedaj pa je treba znane molzne cevce nastaviti. Dobro je tudi oteklo vime s slapom ogrevati. V ta namen se odene krava čez križ z veliko odejo; pod vime se njej postavi škaf s toplo vodo. V to se od časa do časa razbeljeni kosi opeke (cigla) vržejo, da slap kravi pod vime puhti. To se včasih dva ali tudi trikrat na dan ponovi. Po vsakem takem ogrevanju se mora krava skrbno posušiti, da se ne prehladi. Skrbeti je tudi za to, da je živina vedno odprtega telesa.

Pomoček zoper polže na njivah in po vrtilih je žgano apno. Treba ga je dobro zdrobljenega v mirni noči natrositi. Vsak polž, katerega tako apno zadene, mora kmalu poginoti.

Salicilna kislina se je novejši čas pokazala kot jako dobra zdravilna moč. Dvema kravam, postavimo, ki ste dobile črm (metlaje ali vranični prisad) so na masele vode dali 1 žlico salicilne kisline. Prvej je že v 1/2 ure bilo bolje. Druge pa so dali še v drugič omenjene kisline in so njo tudi ozdravili. Tudi neko zbolelo jagnje so tako pogina rešili. Zato bomo o tej imenitni iznajdbi prilično več povedali. Salicilne kisline se najbolj zanesljivo dobi v apoteki.

Dopisi.

Iz Ljutomera. (Stanje posojilnice.) Okrajna posojilnica, registrirano društvo z neomejeno zavezo v Ljutomeru, imelo je na konci leta 1874 — 393 udov, od katerih je na opravičnih deležih vplačano skupaj 7922 gld. 95 1/2 kr. Med opravičnim letom odstopilo je 19, a pristopilo 21 udov. Od 393 na konci leta obstoječih upravičnih deležev, izplačanih je med tekom leta 19, a prirastlo 21. Vsaki ud je obvezan na svoj opravični delež od 60 gld. na leto najmanj 6 gld. vplačati. —

Pri glavni seji društva dne 2. maja t. l., ktere se je udeležilo 84 udov, bil je društveni račun